

стоянство, едно усърдно прилежание ги оборва и навива, рѣнността му съживява, отрудената му воля се усилюва „това що знаятъ другитѣ, защо да го не зная и азъ“, казва си той, и съ подновена дързост улавя задачата, и ето че сполучилъ.

Нъ има за ученика и други видѣ улеснения и улещения по трудноститѣ му, помежду които, само по себе си, иде приятно наслаждение, това е, че неговитѣ предмѣти като разнообразни, възбуждатъ въ него едно приятно любопитство; той отива и напредва отъ науки днесъ преподавани, нему познати, къмъ други не познати. Естествено е, че у човѣка има едно вродено желание, което го дразни и подбужда, подиръ едно познато да научи и друго, нему непознато. Сѣки день са откривать предъ него нови картини отъ разни науки: отечество и странство, небо и море, първобитно и съвременно, природа и животъ, веществено и отвлечено, такива и други привличать неговата охота и той, безъ да угади съ време, вижда са на една височина у познанията и на неговиятъ успѣхъ.

Една драгостъ осѣща ученикътъ и тогава, когато види трудоветѣ и усилията си увѣличана съ добъръ успѣхъ, сичкитѣ ядосвания, уморявания на памѣтъта са забравять изведнѣждъ, щомъ види сполуката на труда си, когато постигне желанието си. На пр. залови са да рѣши една аритметическа задача, трене са, бѣхте са, истрива, повтаря, най-сѣтнѣ, като я свърши, гаче ли му свѣтне на очитѣ и неволно една дѣтинска радостъ го накарва да си поиграе около решената си задача. Такивато сполуки спомагатъ на ученика да са бори и да напредва съ постоянство, като му даватъ фактъ да вѣрва че въ сичко той ще да сполучва.

Тѣй, на кѣсо да кажемъ, сѣ приятноститѣ на учението, които усилюватъ ученика; нъ колко повече бива неговото насърчение, неговото удоволствие когато той доде до едно съзнание, че сичко това що учи, осѣнъ приятноститѣ, които исказахме по-горѣ, има и друго,